

קולנוע

סרטים

מי הורג את מי?

ערבסק (תן, תל-אביב; ארצות הברית) איש לא מתחמק משיעור האופנה: הריגול, טובי הבמאים וטובי השחקנים נופלים בני ללו בפה, והאחרים רואים ולא לומדים לקח. **איש לא זוכר**, סטנלי דונן שיצר כל כך הרבה קומדיות מצוינות, נכנס גם הוא לסרטי הריגול, ובקושי הצליח ל- צאת מזה, אם בכלל, הצליח. בערבסק משתתפת סופיה לורן, היהודיה היהודית, שהפכה בינתיים ערביה, וגרגורי פק, מרצה באוניברסיטה שנלקח מאחרי הלוח, אל עסקי הריגול. סופיה לורן גרה אצל איזה ערבי, ש- נתן לגרגורי פק לפענח למענו כתב-ספרים. אבל זה רק בהתחלה. כעבור כמה דקות, איש מהם לא זוכר מי הוא, וגם לא מה הוא עושה בעצם בסרט הזה. אחר כך נכנסים לתוך הסרט עוד המון אנשים, איזה כנופיה שרוצה לרצוח נשיא של מדינה אפריקאית, אם כי לא בטוח שהיא באמת רוצה לרצוח, ואם באמת אותה, מצטרפת אליהן עוד כנופיה ועוד כנופיה, כולם מכים, ורוצחים. בתוך כל הבלגן הזה יש אמנם תמונות נהדרות, המצולמות דרך מראות, משקפיים, חלונות ומכוניות, אבל גם אלה נעשים בצורה מוגזמת. כל דבר חוזר על עצמו יותר מדי פעמים, ביותר מדי זמן.

עולם ישן

היום הראשון אהרי המלחמה (גורדון, תל-אביב; פולניה) המלחמה נגמרה, אנשים נהרגו, אנשים התענו, אנשים סבלו מכל הווערות, ועכשיו הכל עבר. גיבור הסרט רוצה להתחיל בחיים חדשים, לבנות על חורבות המלחמה עולם אחר, של שלום. אבל כל שאר האנשים שיצאו מן המלחמה, אינם יכולים להשתחרר מנאמנותם לערכים הפטריוטים, מ- קנאותם לכל הרעיונות שהביאו למלחמה שזה עתה נסתיימה. בכך דומים הגרמנים לפולנים ולרוסים, ולכן ביום הראשון ש- לאחר המלחמה כבר חווה אלכסנדר פורד (הבמאי) את המלחמה הבאה.

הנאמנות מעל לכל, ביום הראשון שלאחר המלחמה מפנים הגרמנים את השטח השבוים הפולנים יוצאים מהמחנות, הדרסים מלאות גודים רוסיים, חיללים פולנים, ניצולים יהודים, לוחמי מחתרת. כו- לם חוזרים מהמלחמה, איש איש הולך בקצב שלו, אך כולם נעים יחד, באותו יום ראשון שלאחר המלחמה מח- לים רופא גרמני, אב לשלוש בנות, להי- שאר בשטח הכיבוש הרוסי על מנת לעזור לכל הזנעעים, ובאותו יום פורצים לביתו חיללים סיכורני-נצחון, קוראים בשמחה "הי- טלר מת", הורסים את הבית, ואונסים את בנותיו.

הגיבור, המנסה להתחיל בחיים אחרים, מציל את האב ובנותיו, נתן להם מחסה, נקרא בגלל זה בוגד. אחת הבנות, שכמעט מבינה אותו, בורחת בלילה, ויורה ב- מציליה, משום שהיא גרמניה. והנאמנות הגרמנית עומדת אצלה מעל לכל.

העיקר האסעדות

אנג'ליק (מספר 2) המופלאה (בן-יהודה, תל-אביב; צרפת) כמה שהיא נפלאה, יפה כמו השמש, אמיצה כמו אריה, וחכמה כמה קהלת. יש לה אופי גיימס בוגדי לחלוטין, אבל היא לא משתמשת בו לצרכי ריגול, אלא לצרכי אהבה: הרי- פתקאות במאה השבע-עשרה. מה יש? גם את זה הקהל רוצה לפעמים. בהתחלה היא מאוהבת ביהפפה אחד, ראש קבוצת קבצנים. היא עוזרת לו לש- דוד אנשים, ולהרוג את החוטאים, עד שהוא מת, והיא מוצאת יפהפה שני. לה הצלחה חסו-חלילה לא חזלה להאיר לה פנים. היא פותחת מסעדה והופכת אשה עשירה ומכובדת.

יש עוד שעה עד סוף הסרט. אז גם היפהפה השני מת, והמסעדה של אנג'ליק נשרפת על ידי מספר הוללים. אבל המזל והאושר של אנג'ליק זה דבר בטוח. היא מוצאת לה יפהפה שלישי, ופוי- תחת מסעדה, עוד יותר גדולה, ועוד יותר עשירה, הסרט נגמר, אבל יבואו עוד הרבה אנג'ליקות אחריו. העולם עוד מלא יפה- פים, ומסעדות, וקהל שנוהר לסרטים כאלה.

הטוב בלי עזרה מן החוק, אם אמנם יהיה צורך בכך.

שעוריה בכיתה המשפט

בריים אלה מעוררים הן חוק, מעב- דרה הלא-כל-כך-רחוק של יונה סופר. זוהי פרשת יחסיה עם עורך-הדין שלמה תוסיה-כהן.

יונה שהיתה אז צעירה ב-15 שנים, הת- אהבה בעורך-הדין הירושלמי, הם קיימו יח- סים אינטימיים, שלא נשמרו בסוד מיוחד. אנשי-משפט רבים, וגם עתונאים, ידעו עליהם. **יונה אף טענה, לאחר מכן, כי היא הבטיחה להתגרש מאשתו ו- לשאת אותה לאשה.**

אבל נראה שתוסיה-כהן החיחס בפחות רצינות לקשרים אלה, מאשר יונה עצמה. הוא ראה בהם, בסופו של דבר, הרפתקה חולפת. בכל אופן, הוא לא חשב להיענות לדרישתה של יונה, בדבר נישואין. היחסים נפסקו — ובמקומם התפתחה ש- רורייה ממושכת, מלווה השמצות אישיות פרוצניות. לבסוף פרצה השעוריה-החוצה — דווקא באולם של בית-המשפט המחוזי ב- ירושלים.

לענין השופטים והקהל הנדהמים, השליכה בפני הפרקליט ספר-תנ"ך. היא טענה, שהפר- הבטחה לשאתה לאשה — וזאת למרות היר- תו כהן, והיא גרושה.

זה היה, בעצם, כל מה שיונה סופר יכלה לעשות. אחרי תקרית זו, הבינה גם היא

סופר ביצי זוהרה

שאין טעם להמשיך ולטפח את שינאתה ל- תוסיה-כהן, ולרקום שאיפות של נקמה.

שותפים לקשר רשת תוסיה-כהן חלפה מחייה של יונה סופר. היא המשיכה בחייה, סיפ- לה בילדיה, החלה בקריירה חדשה כעו- רכת-דין — והתקשרה אל השופט מלחי.

ברור שסגן זה שני קשרים חייב היה להישאר בסוד כמזם. השניים הפכו שותפים לא רק ליחסים אי- שייכים-אינטימיים — אלא גם ל- קשריה-הסתרה.

קשר זה הוכיח את עצמו כנשק חזק מאוד בידי סופר, כאשר החי- ליטה לפעול.

לכן, כאשר טילפנה לביתו, ממשרדי ה- משטרה, ותוך שיתוף-פעולה עם המשטרה, לא יכול היה מלחי לענות לה בקצרה: "גברתי, את יכולה לומר לי מה שיש לך לומר בטלפון." או: "אני מצטער, לא אוכל לראותך מחר." אלא נכנע וקבע איתה פגי- שה בשעה שהיא רצתה.

פגישה אליה נועדה לבוא, כשלאזייתה מחובר מכשיר-שידור זעיר, שקלט כל מלה ושידר אותה למכונית-משטרה, בה נמצאו קצינים — ומקלט.

„שיתגרש - ויתחנן איתי“

(המשך מעמוד 17)

סופר, בשיחות ארוכות בקפה גבריאל, ב- רחוב אלנבי בתל-אביב, שם קבע רומק את מטהו ברוב שעות היום, היתה יונה סופר מספרת לו דברים רבים.

כך הוא ידע — מתוך דבריה שלה, ומתוך הסתכלותה ההדה- על קשריה עם מלחי, על תקוותיה מקשרים אלה, ועל אכזבתה הי- סופית.

„נשבעה להרוג אותו!“

רומק שמר על דברים אלה בסוד — ולרגע מסוים. רגע זה היה, כאשר פיעה יונה סופר בקפה גבריאל, סיפרו שהיא מתכוונת לעשות משהו נגד היא ביקשה את עזרתו. כי היא כבר את מלחי כחלק מכלל „האנשים ה- שה- התנכלו לה מזה למעלה מעשרים ש- באביה וכלה במשרד החוק. רומק סירב בתוקף. אבל בראותו שהיא מתכוונת לכך ברצינות, החל מזהיר מפני אפשרות שיונה סופר בכל זאת תעשה משהו חמור. בין היתר, מסר על כל העניין ל- מערכת העולם הזה, זמן רב לפני שהחלו הגלגלים הרשמיים לנוע.

הוא הסביר את מניעיה; בצורה החלטית לגמרי, בערך במלים אלה:

היא נשבעה להרוג אותו. היא רצתה שהוא יתגרש מאשתו וית- חתן איתה. היא אומרת שהיא מתאימה לו יותר מאשתו הפרני- קינית.

את הדעה הזאת הביע, מאוחר יותר, ב- אוני אנשים אחרים.

השותפה מאזינה

את ששמעה בדברים אלה מפי רומק היא גברת תל-אביבית, שהיתה שותפתו- לעסקים של רומק. כאשר ראתה אותו נפגש עמה מספר פעמים בקפה גבריאל, וכל פעם לשיחה ביחידות. רצתה לדעת מה נושא ה- שיחות הכמוסות עם האשה האלמונית. רומק הציע לתת לה הודמנות בלתי-אמצעית כדי לשמוע את תוכן השיחות האלה. הוא קבע פגישה חדשה עם יונה סופר, ב- קפה הרלינגר ברחוב בן-יהודה בתל-אביב. כמה דקות לפני מועד הפגישה כבר ישב רומק ליד אחד השולחנות. ליד שולחן סמוך מול רומק, התיישבה אותה גברת. בשעה היעודה הופיעה יונה סופר, והתי- יישבה פנים-אל-פנים עם רומק. בצורה זו לא יכלה לשים לב אל השותפה, שהאזינה מאחורי גבה לכל מלה.

יונה סופר שאלה אותו, אם החליט לע- זור לה.

רומק השיב בקריאות רמות — הוא גם היה נרגז, וגם רצה שי- שותפתו תשמע היטב — שהוא לא יתן יד לפגוע בשופט מלחי. שהקמנות האישיות של בתי-שוחו פסולה, ושהוא לא ישתף פעולה עמה ועם המשטרה בעד שום הון בעולם. „הפסדתי הרבה, ואני לא אדם עשיר“, אמר, „אבל לא אמי- כור את כבודי אפילו אם ארעם ללחם!“

רומק גילה אצלה את מכשיר-השידור הזעיר, תפס אותו מתחת לדש מעי- לה, וקרא לעברה: „צאי מכאן! באת להקליט אותי מטעם המשטרה!“

יונה סופר הלכה לעומת שבאה, ורומק התחיל להמסיר בקשות ופניות לכל מיני אנשים. שלא יסעו לה ושיעשו משהו למני- עת מה שהוא קרה „רצח של אדם אציל.“ הוא גם התכוון לעשות משהו נוסף: כמי שיום את הקמת הוועד הציבורי להגנת מל- כיאל גרינוואלד, בתחילת משפט קסטנר, הגה רעיון דומה. הוא הודיע על כוונתו ליום ועד ציבורי להגנה על שמו הטוב של השו- פט מלחי. אבל ידידי השופט הניאו אותו במהרה ממחשבה זו, בהסבירם כי אין זה נאה, וכי השופט מלחי יוכל להגן על שמו

* רומק אהב להזכיר, כי הוא שירת ב- מודיעין של לחי.

המועצה הארצית

המועצה הארצית של התנועה תקיים מושב פומבי ביום שלישי, 4 באוק- טובר, בשעה 8.00 בערב, בבית „בני-ברית“, רח' פקלן 10, ת.א.

הדיון יקודש לנושא:

המשבר במפלגות תמרורים בהתמוטטות המשטר

דברי פתיחה יישא **אורי אבנרי**

דרושות 5000 ל"י לפעולה בנצרת

לצורך הקמת חטיבה אזורית של התנו- עה בנצרת ולקראת הבחירות לעירי- ת בנצרת זקוקה התנועה לסכום של 5000 ל"י.

אין לנו אפשרות להשיג סכום זה אלא עליידי תרומות של אוהדים.

חברים ואוהדים, יהודים וערבים, מת- בקשים לשלוח את תרומתם למזכירות התנועה, ת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה: „חטיבה אזורית בנצרת“.

הגיעו כבר תרומות ראשי- נות, אך דרושות עוד.

ברחובות

ביום שלישי, 4 באוקטובר, בשעה 8.30 בערב, באולם „מונה“, רחוב ויצמן 46, ירצה

אחמד מאסרווה

על הנושא:

זכויות הערבים בישראל

בבתים

ביום שני, 3 באוקטובר, בשעה 8.30 ב- ערב, בקפה „לידו“, רחוב מסריק 18 (צ"ח האמפיתיאטרון שליד שפת-הים), יתקיים אספת-כינון של החטיבה האזו- רית, בהשתתפות

עו"ד שמואל סגל

שירצה על:

המאבק למען שלטון החוק

לקראת הקמת חטיבה אזורית של התנועה בעפולה, מתבקשים אוהדי התנועה באזור זה להתקשר אל: חנה זכאי, עפולה עילית 2, 2/54.

בנצרת

תנועת העולם הזה — כוח חדש הגישה בקשה למשטרה, לאשר קיום אסיפה פומבית תחת כיפת השמים, ביום שבת, 1.10.1966, בשעה 5 אחרי-הצהרים, ב- רחבה שליד המעיין. הנושא:

ביטוח נגד אבטלה

בגליון הבא של „העולם הזה“

ידווח **אורי אבנרי** על

פגישתי הרשמית עם נציג ממשלת צפון ויאט-נאם